

• door Peter van Beugen

DE MEESTE VAN DEZE IS DE LIEFDE

**ECHT VERNIEUWEND IN HET ONDERWIJS VAN DE HEER JEZUS AAN ZIJN DISCIPELEN
IS ZIJN OPDRACHT OM ELKAAR LIEF TE HEBBEN, ZOALS HIJ ONS HEEFT LIEFGEHAD.
ECHTE VERANDERING IN ONS LEVEN VINDT PLAATS ALS ZIJN LIEFDE VOOR DE ANDER
IN MIJN HART HET HOOGSTE WOORD KRIJGT. HET ECHTE BEWIJS VOOR DE WERELD
VAN DE ECHTHEID VAN ONS GELOOF IS DE WANDEL IN LIEFDE.**

Heel vaak heeft mijn eigen ik me in de weg gezeten; te vaak heeft mijn overtuiging over een praktisch onderwerp me ervoor verblind dat God misschien een grótere les voor mij had... Te vaak ben ik het voorbeeld van de Heer Jezus vergeten, hoe Hij neerknielde aan de voeten van Petrus om zijn voeten te wassen....., ziet u het voor zich? Hebt u net als ik even uw eigen naam daar ingevuld? Ik moet de tijd nemen om er aan te denken hoeveel geduld Hij had met zijn discipelen, die soms zo traag van begrip waren. Ik moet een poosje stil zitten om te beseffen hoeveel kortzichtigheid Hij heeft verdragen van zijn 'volgelingen'. Misschien is dit wel één van de wezenlijke dingen die God ons leren wil.

Verlangend wij niet allemaal naar zo'n gemeenschap van broeders en zusters, waar díe liefde van Jezus állesbepalend is voor de onderlinge omgang. Daar moet toch al het andere goed komen? Een plaats waar we elkaar aanvaarden en de neiging weerstaan om de ander te willen veranderen. Een plek waar we in liefde de zwakke verdragen en elkaar voorgaan in hartelijkheid en eerbetoon. Waar de Heer Jezus in mij is, en ik de Heer Jezus in de ander zie.

Is dat niet de plaats waar de ongelovige getroffen wordt? Is dat het niet wat de buitenstaander overtuigt, meer dan onze sluitende theologie of de kwaliteit van onze gemeentezang?

Hebben we ons niet over veel dingen enorm druk gemaakt en zijn we vergeten wat de Heer Jezus eigenlijk tegen ons te zeggen had?

Hoe zat dat met het gebod dat Jezus zijn discipelen gaf om elkaar lief te hebben zoals Hij ons heeft liefgehad (Jh.15:12)? Hoe zat het met het gebed van Jezus voor de eenheid van de zijnen (Jh.17:23)? En met de oproep aan ons om 'in nederigheid en zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde te verdragen en ons te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band

van de vrede: één lichaam, één Geest' (Ef.4:1-4)? Hoe zat dat met die gemeente in Filadelfia (Op.3:7-13) die zo'n mooi getuigenis kreeg; had dat niet iets te maken met 'broederliefde'...?

Hoe zit het dan met de lijstjes die wij gemaakt hebben van 'essentiële zaken' over het samenkomen en al die uiterlijke zaken? Heeft u soms ook die neiging om het lijstje achter uw rug te verfrommelen, als de Heer Jezus ons op de schouder tikt en we wat verlegen omkijken? Heeft u in sommige gevallen ook wat moeite om een plausibele verklaring te geven voor het feit dat we druk bezig zijn geweest met het bouwen van muurtjes in plaats van aan Gods huis?

En dan denk ik weer aan die gemeente in Korinthe. O, wat hadden ze het druk met al hun mooie gaven, de één nog opzienbarender dan de ander. En o, wat waren de gelovigen uit de naastliggende gemeente toch een tobbers, die deze rijkdom niet kenden. En o, wat moesten ze nog veel leren....

Als ik geen liefde heb, baat het mij niets. Liefde is er nooit, nooit op uit om de ander te kwetsen, zweeft niet boven de anderen, is niet met zichzelf bezig, wil écht het beste voor de ander.

Liefde vraagt van ons dat we klein worden, zó klein dat we in staat zijn om achter de Heer Jezus aan te gaan. Tjonge, wat is Hij klein geworden. De Schepper van het heelal die vrijwillig mens wordt, de mens die vrijwillig slaaf wordt, de slaaf die zich vrijwillig laat kruisigen.

Weet u, liefde is het enige vak waarin je geen schriftelijk examen kunt doen. Je kunt het niet leren uit een boek, niet uitleggen aan iemand die Jezus niet kent. Je kunt het alleen maar leren als je zelf door Hem onderwezen bent, als Hij in je hart woont. Maar dan moet je wel heel klein worden, want Hij past niet in een groot huis...